

VI. neděle velikonoční 2026

Bratři a sestry,

dnešní evangelium nás už pomalu vede k Nanebevstoupení a Letnicím. Ježíš mluví s učedníky při poslední večeři. Loučí se s nimi. Ví, že jeho viditelná přítomnost mezi nimi skončí. Učedníci budou muset žít víru jinak než dosud.

A právě v této chvíli Ježíš říká: „**Nenechám vás sirotky.**“

To není jen útěšná věta. To je příslib nové Boží blízkosti. Ježíš neslibuje, že od této chvíle všechno bude jednoduché. Neříká: už nikdy nebudete mít strach. Ale říká: **nebudete opuštěni**. Můj odchod neznamená konec vztahu, ale jeho proměnu. Naopak budu Vám blíž, než si teď dokážete představit. Skrze Ducha Sv.

Proto Ježíš slibuje Ducha Svatého, Přímluvce. To je ten, kdo stojí při člověku. Kdo posiluje, připomíná pravdu, brání člověka před zoufalstvím, před hořkostí, před tím, aby se uzavřel jen do sebe. Vrací naději.

Ježíš říká: „**Přebývá u vás a bude ve vás.**“

To je jedna z nejhlubších vět evangelia. Ježíš nechce být jen někde nad námi. Nechce být jen vzpomínkou z dětství, sochou, obrazem v kostele. Ale chce přebývat v člověku v jeho nitru. Chce být v našem svědomí, v našem rozhodování, v našem způsobu života.

A právě proto Ježíš říká: „**Jestliže mě milujete, budete zachovávat má přikázání.**“

Ježíš zde neříká: když mě milujete, musíte mě také poslouchat. Tato věta začíná slovem „**jestliže**“. Je v tom obsažená svoboda, rozhodnutí. Ježíš nikoho nenutí. Láska se nedá vynutit. Dá se jen přijmout — a potom se začne projevat v životě, začne měnit život.

Slovo **zachovávat** neznamená jen plnit příkazy. Znamená také uchovávat, chránit, nosit v srdci. Zachovávat Ježíšova přikázání znamená nenechat jeho slovo zapadnout. Neodložit evangelium za dveřmi kostela. Dovolit mu, aby formovalo naše myšlení, naše vztahy, naše reakce.

A co jsou ta Ježíšova přikázání?

Nejsou to jen předpisy. Mají jeho tvář. Poznáme je tam, kde Ježíš myje učedníkům nohy. Kde se zastaví u nemocného. Kde se ujme člověka, kterým ostatní pohrdají. Kde odpouští. Kde láme chléb. Kde miluje první. Ježíš neříká jen: **milujte**. To říká mnoho lidí.

Neříká jen: **miluj bližního jako sám sebe**. To už znala starozákonní tradice.

Ježíš říká něco mnohem konkrétnějšího: **milujte tak, jako jsem já miloval vás**.

Nejde tedy jen o to, **kolik** milujeme, ale **jak** milujeme. Jaký má naše láska styl. Jestli v ní je něco z Krista. Jestli umíme udělat první krok. Jestli nemilujeme jen tehdy, když se nám to vrací. Jestli dokážeme být dobří i tam, kde za to nedostaneme uznání.

A právě tady potřebujeme Ducha Svatého. Protože takto milovat člověk sám ze sebe dlouho nevydrží. Sami ze sebe milujeme často opatrně: dokud nejsme zraněni, dokud se nám to vyplácí, dokud máme sílu. Duch Svatý v nás udržuje Kristův způsob života. Připomíná nám:

teď nemusíš odpovédět tvrdě. Teď můžeš odpustit. Teď můžeš mlčet místo zbytečného zranění. Teď můžeš zůstat věrný dobru.

Ježíš nakonec říká: „**Já jsem živ a také vy budete živi.**“

To je velikonoční naděje. Kristus není jen minulost. Není jen vzpomínka. Je živý. A kdo se nechá vést jeho Duchem, nezačne žít bez problémů, ale začne žít hlouběji. Ne jako sirotek, který je ponechán sám sobě, ale jako člověk, v němž Bůh tiše přebývá.

Prosme dnes o Ducha Svatého.

Aby naše víra nebyla jen zvykem.

Aby naše poslušnost nebyla strachem.

Aby naše láska nebyla obchodem.

Abychom Kristovo slovo nejen slyšeli, ale uchovávali a žili.

Protože tam, kde člověk začne milovat Kristovým způsobem, tam už začíná nový život.

Amen.